

OV KSČM DOMAŽLICE

V POŽEHNANÉM VĚKU NEDOČKÁME VDĚKU

Karel Panuška

Na úpatí hory smutku,
litujeme našich skutků.
Blbost byla vzdát se honem,
jistot v honbě za mamonem.
Kdysi špatné rozhodnutí,
žít nás v bídě dneska nutí.

Kdo bez práce, doma dřepí,
moc jsme byli tenkrát slepí.
Jak jsme tenkrát volit mohli,
ty, co nám pak všechno šlohlí?
Mít před lety funkční mozky,
nebyly by z fabrik trosky.

Těm, co kradou jako straky,
nevěřme už na zázraky.
Stížena je jejich vinou,
státní kasa rakovinou.
O svobodě řeči hlučné,
návod, jak mít konto tučné.

O důchodu v šedesáti,
můžeme si nechat zdáti.
Nebylo dřív, v čase jiném,
jít do penze trestným činem.
Dá-li vláda citům průchod,
o stovku i zvedne důchod.

V dole nechá havíř plíce,
v mladém věku parte, svíce.
Vždy byl snížen tomu díky,
věk důchodu pro horníky.
Co provádí vláda dneska,
tomu havíř nezatleská.

Se šrotem si káru tlačí,
kteří s penzí nevystačí.
Život je to, co se mihne,
mladým už se penze vyhne.
V čele s vládou bezohlednou,
bez důchodu v hroby lehnou.

Přestaňme si volit lháře.
Hnát to bičem z kanceláře.
Člověče, měj rozum zdravý.
Pravice snad něco spraví?
Mimo provoz Boží mlýny.
Začni volit, nebuď líný.